

Een jonge en een bijna volwassen rups van de Koninginnepage op bloeiende Melkpeper.

(Teekening van Dr. J. Wilcke).

tjiftjaffend neerstreek en tenslotte ook zijn eigen liedje liet horen.
Santpoort, 12 April '44.

„maar weinig pijnlijke wonden maakten. En hoe „staat het nu met het verhaal van de bloed- „zuigers, die bij paarden en vee gevaarlijke ver- „bloedingen zouden veroorzaken, als ze bij het „drinken naar binnen komen?”

Dus nog een nieuwe vraag er bij: „wat weet men van ervaringen van paarden met bloed- „zuigers?”

Over de Kleine Rupsdooder verwacht ik spoedig berichten. Het beest komt zoo algemeen voor, trekt op zonnige zandige plekken zoo de aandacht en zijn gedrag is zoo aantrekkelijk, dat ieder wandelaar er wel plezier in moet hebben de heeren Adriani en Baerends een handje te helpen.

En nu onze Koninginnepage. De beslissing nadert. Ik heb Dr. Wilcke gevraagd eens een mooie tekening te maken van een bloeiende Melkpeper met een bijna volwassen en een jonge rups van onze Koninginnepage. Die rupsen eten zoowel de bladeren als de bloemen. De volwassen rups is mooi groen, met zwarte dwarsstrepen en in dat zwart weer roode knopjes. Hij lijkt zoo heel bont, maar wanneer hij in een bloemscherm zit, dan valt hij in het wirwar van bloemen, knoppen en bloemstelen niet eens zoo bijzonder op en de jonge rups met zijn wit verbandje ook niet. De Melkpeper is een van onze mooiste en gemakkelijkst te kennen oever- en moerasplanten. Dus uitgekeken en alvast de Melkpeper bewonderd.

Ik mag niet verhehlen, dat de berichten, die tot dusverre zijn binnengekomen haast allemaal wijzen in de richting van de Peen, onze onvolprezen gekweekte worteltjes. Dat maakt de prachtige Koninginnepage dan voornamelijk een begeleider van de tuinbouw. Een goede beurt voor het cultuurlandschap!

JAC. P. THIJSSSE.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN

Rectificatie. Op pag. 7 en 8 van de Mei-afl levering moeten de bijschriften van fig. 2 en fig. 3 verwisseld worden; fig. 2 stelt dus voor de Donkere Zwever en fig. 3 de Heizwever. *Red.*

Roodstaartje nabootser. Op 12 April hoorde ik hier telkens herhaald het boomkruiperliedje met als slot een tureluuroep, het bleek dat het een roodstaart was, die op een tak boven mijn hoofd zat. Dadelijk daarna begon hij te zingen als een fitis, volkomen natuurgetrouw: de echte fitis scheen er zelfs in te lopen, want hij kwam uit zijn wilgenbosje en ging vlak bij de roodstaart zitten zingen. Een hele tijd herhaalde de roodstaart zijn fitislied, dat hij afwisselde met zanglijstergeluiden. Eindelijk vloog hij weg, maar even later zag ik hem terugvliegen, zingend als een tjiftjaf; meteen daarop volgde een krachtige vinkenslag, waarna hij

GERLOF MEES.

Roodstaartje nabootser. Mijn nachtegaal zat te zingen in de ontluikende ahorn 's morgens half tien zonnetijd. Tusschen twee haakjes ik doe al mijn notities in zonnetijd. Welnu, hij zong dan een mooi gevarieerd programma. Vlakbij zat een roodstaart in de meidoorn, luisterde een poosje en ging toen stuk voor stuk de nachtegaal nadoen. Soms lukte dat heel goed, een ander maal was het nog al gebrekkig, maar toch altijd blijkbaar een herhaling van wat hij pas had gehoord.

Bloemendaal, 30 April '44.

JAC. P. THIJSSSE.

Het menu van een schol. Zoo langzamerhand heb ik reeds heel wat schol en bot voor onze tafel schoongemaakt, vooral doordat ik, een dertig jaar geleden, zelf zeer veel bot op de Wadden heb gevangen.

In het darmkanaal van deze visschen treft men dan gewoonlijk een flinke hoeveelheid schelpengruis aan, het onverteerbare restant van de dagelijksche vangst van deze dieren. Bijzondere aandacht heb ik daar echter nooit aan geschonken, omdat het meestal sterk vergruisde schelpen zijn en de geheele spijskaart van die visschen heb ik dan ook nooit nagegaan. Dat is wel door anderen gedaan, zooals o.a. blijkt uit verschillende jaarboeken van het Rijksinstituut voor Visscherij Onderzoek.

Het viel mij echter op, toen ik onlangs bij het schoonmaken van eenige schollen zag, dat uit het afgebroken darmeinde van één daarvan een slangsterretje viel en bij nader onderzoek bleek, dat dit dier blijkbaar een zeer bijzondere voorkeur voor slangsterretjes heeft gehad. Er bevonden zich ook wel enkele resten van lamellibranchiaten (meest *Spisula's*) in het darmkanaal, maar de groote hoofdmassa bleek uit slangsterren te bestaan. In het geheel heb ik er 66 geteld, sommige nog vrij intact met alle armen, andere min of meer gehavend, maar steeds was de schijf aanwezig en verder was er een flinke hoeveelheid armfragmenten. Al deze slangsterretjes behooren tot één soort en wel tot *Ophiura texturata* Lam. De diameter van de schijf bleek te varieren van 3.5—7 mm. Er op attent geworden, heb ik later nog wel eens een enkel slangsterretje in een schol gevonden. Het bijzondere lijkt mij dan ook alleen het groote aantal te zijn. Eerst dacht ik, dat al deze slangsterretjes tot *Ophiura albida* Forbes moesten worden gerekend. Dr. ENGEL, wien ik al deze exemplaren toezond, meldde mij echter, dat ze tot eerstgenoemde soort behooren. De enkele afwijkingen, die mij op een dwaalspoor hadden gebracht, zijn daaraan te wijten, dat het allemaal jonge dieren waren. Daardoor zijn enkele der kenmerken blijkbaar nog niet zoo duidelijk geweest. *Ophiura texturata* Lam. is voor ons land de meest gewone slangster, die zeer dikwijls aanspoelt.

Onder de *Spisula's* viel een aangeboorde, doch overigens nog gave klep op. De schol was dus tevens vrij schrokkerig, omdat deze *Spisula*, volgens Mej. VAN BENTHEM JUTTING, reeds dood moet zijn geweest toen zij verorberd werd.

P. KRUIZINGA.

De IJsvogel. Onlangs kreeg ik enkele exemplaren van „De Levende Natuur” in handen en toen las ik over het onderzoek naar de IJsvogel. Het is misschien wat laat, maar wellicht kunnen mijn waarnemingen van belang zijn. Op verschillende tochten door de „Brabantse Biesbos” ben ik onze „Blauwe Vonk” nog al eens tegengekomen. N.m.l. op 16 October 1943 in de „Braspenning”; op 28 October 1943 langs het „Binne Kooigat” (dicht bij de Aalscholverkolonie); op 3 en 18 November in de „Bever”; op 4 en 20 November langs het „Buiten Kooigat”. Nadien was ik niet meer in de gelegenheid om op die plaatsen te komen. Omstreeks Januari meende ik er nog een bij het „Gat van Leynvorden” te horen maar ik kreeg hem niet te zien. Volgens verhalen van Griendwerkers moet er hier wel eens een nest gevonden zijn. Het betreft hier waarschijnlijk twee of drie eemplaren.

Verder interesseert het U misschien dat ik in '41 en '42 de Koninginnepage nog al eens tegen kwam in de Rietlanden en ruigten van de Nieuwkoopse plassen. Daar ik me indertijd nog niet verder voor vlieders interesseerde dan dat ik ze prachtig vond, schonk ik er verder geen aandacht aan.

Werkendam, 26 April '44.

HILBRANDT STERRENBERG.

Een en ander over het gedrag van onze huishoenders. In „De Levende Natuur”, Afl. 4, 1943, vermeldt de Heer Warren, dat een patrijs haar nest verplaatste; hij vermoedt, dat de vogel haar eieren met de buik schuivend over de grond versjouwd heeft.

Bij het huishoer gebeurt dit met behulp van de snavel. Zeer goed is dit bij een broedende kip waar te nemen. Haalt men een ei onder haar vandaan en legt dit juist even buiten het nest, zoo schuift de kloek het met haar snavel voorzichtig weer onder haar vleugels. Dit verschuiven over een grootere afstand hebben wij eens kunnen constateeren bij een paar krieltjes welke ieder op een paar eieren van een groot ras in één hok op ongeveer een onderlinge afstand van een meter te broeden zaten. De eene maakte van de gelegenheid, dat andere haar nest verlaten had om te eten, gebruik om beide eieren uit het verlaten nest in haar eigen te rollen. Daar ze alle vier eieren tegen onze verwachting goed bedekken kon, lieten we ze haar houden en legden een paar nieuwe eieren in het beroofde nest. Deze eieren werden gedurende de geheele broedperiode met rust gelaten.

Het verwondert mij, dat volgens mijn weten in dit tijdschrift nooit eens een mededeeling over kippengewoonten verscheen, daar er toch wel feiten zijn, die het vermelden waard zijn. Bijvoorbeeld over het onderling pikken. Dit is niet een in het wilde weg gepikt worden van